
NOTITS

Til: Udenrigsudvalget
CC:
Fra: Ambassaden Washington

J.nr.: 73.C.22-3.WAS.
Bilag: 1
Dato: 27. september 2005

Emne: Verdensbanken og IMF's årsmøde i Washington
den 24.-25. september 2005.

1. Drøftelserne i Udviklingskomitéen var i år koncentreret om, hvordan Banken kan bidrage til at omsætte enigheden fra G8-mødet i Gleneagles og FN-topmødet i New York til konkrete resultater. Der blev opnået konsensus om principperne for gennemførelse af G8's gældslettelsesforslag og om Verdensbankens handlingsplan for at styrke indsatsen i Afrika. Der var også tilslutning til, at Banken skal styrke sin indsats for at sikre, at udviklingslandene kan udnytte bedre markedsadgang. Udviklingsministeren repræsenterede Danmark på mødet. Mødet i komitéen blev som altid afsluttet med vedtagelse af et kommuniké (vedlagt).

2. Det lykkedes efter vanskelige forhandlinger at nå til enighed om principperne for gennemførelsen af G8-landenes forslag om 100 pct. eftergivelse af HIPC-landenes gæld til Verdensbanken (IDA). Efter pres fra bl.a. de nordiske lande opnåedes der enighed om behovet for en samlet pakke, der sikrer nye midler, som krone for krone kompenserer IDA for de eftergivne lånetilbagebetalinger, således at Bankens finansielle kapacitet fastholdes – også på længere sigt. Derudover skal pakken afklare en række tekniske spørgsmål af betydning for omfanget af gældslettelsen og indeholde en model for byrdefordelingen.

Spørgsmålet om finansiering, herunder definitionen af nye midler ("additionalitet"), var særlig vanskeligt. Enigheden kom først i stand, efter at G8-landene dagen før årsmødets start sendte et åbent brev til Verdensbankens præsident, hvori de bekræfter deres politiske vilje til med nye midler at finansiere deres del af omkostningerne (ca. 70 pct.). Det besluttedes, at Banken skal udarbejde en kompensationsplan og et system, der kan overvåge de enkelte landes bidrag.

Banken forventes inden for de næste par uger at fremlægge et forslag til en samlet pakke.

3. Der var bred opbakning til Bankens Afrika-handlingsplan, der skal støtte afrikanske landes bestræbelser på at øge den økonomiske vækst og nå 2015-målene. Der var enighed om, at Banken i sit arbejde bør fokusere på at forbedre landenes regeringsførelse, fremme økonomisk vækst og bred deltagelse i udviklingsprocessen, således at fremskridt også kommer fattige og kvinder til gode.

De mange konkrete initiativer rettet mod privatsektorudvikling, eksportfremme, forbedring af infrastruktur og styrkelse af uddannelse og sundhed blev hilst velkommen. Der var også opbakning til Bankens forslag om først og fremmest at kanalisere yderligere bistandsmidler til 1)

lande, der har den fornødne kapacitet, 2) særligt prioriterede sektorindsatser i svagere lande med stort udviklingspotentiale og til 3) regionale indsatser.

Fra nordisk/baltisk side understregedes det bl.a., at det er helt afgørende, at Banken bliver bedre til at samarbejde med andre donorer på landeniveau. Banken blev også opfordret til at styrke samarbejdet med regionale organisationer som NEPAD, AU og ECOWAS og til at øge fokus på kvinders vilkår i Afrika og herunder deres seksuelle og reproduktive sundhed.

Harmonisering og behovet for yderligere fremskridt blev understreget på mødet. Banken blev bedt om, i tæt samarbejde med OECD/DAC og andre partnere, at forestå koordinationen og sikre kvaliteten af den øgede bistand, der er i udsigt. Det skal dels ske ved at overvåge, at afgivne tilsagn faktisk leveres. Derudover opfordredes Banken til at fungere som primus motor for gennemførelsen af den dagsorden, der er opnået enighed om for så vidt angår mål- og resultatstyring, harmonisering og tilpasning af bistanden til nationale systemer.

4. Det blev understreget, at uden et snarligt og ambitiøst resultat af Doha-runden vil udviklingslandene ikke kunne opnå den økonomiske vækst, der er nødvendig for at nå 2015-målene. Ligeledes var der enighed om, at et ambitiøst resultat inkluderer væsentlige landbrugsreformer, der giver udviklingslandene større adgang til de industrialiserede landes markeder.

Der var enighed om, at handelsliberaliseringer kan medføre behov for tilpasning af udviklingslandenes økonomier, og at der er behov for mere bistand til at sikre, at udviklingslandene kan udnytte bedre markedsadgang og afbøde negative virkninger af handelsliberaliseringer. Der var i denne sammenhæng opbakning til, at støtten ydes ved at styrke instrumentet "Integrated Framework" (IF). Banken og IMF blev endvidere bedt om at undersøge, hvorvidt de eksisterende instrumenter er tilstrækkelige til at støtte regionale "Aid for Trade"-behov og om nødvendigt undersøge mulighederne for at etablere nye mekanismer.

De nordisk-baltiske lande var enige i, at der er behov for mere "Aid for Trade"-bistand, og der blev udtrykt klar støtte til en markant styrkelse af IF.

Ambassaden i Washington

FOR IMMEDIATE RELEASE

DEVELOPMENT COMMITTEE

**JOINT MINISTERIAL COMMITTEE
OF THE
BOARDS OF GOVERNORS OF THE BANK AND THE FUND
ON THE
TRANSFER OF REAL RESOURCES TO DEVELOPING COUNTRIES**

1818 H Street, N.W., Washington, D.C. 20433

Telephone: (202) 458-2980

Fax: (202) 522-1618

Washington, D.C., September 25, 2005

DEVELOPMENT COMMITTEE COMMUNIQUÉ

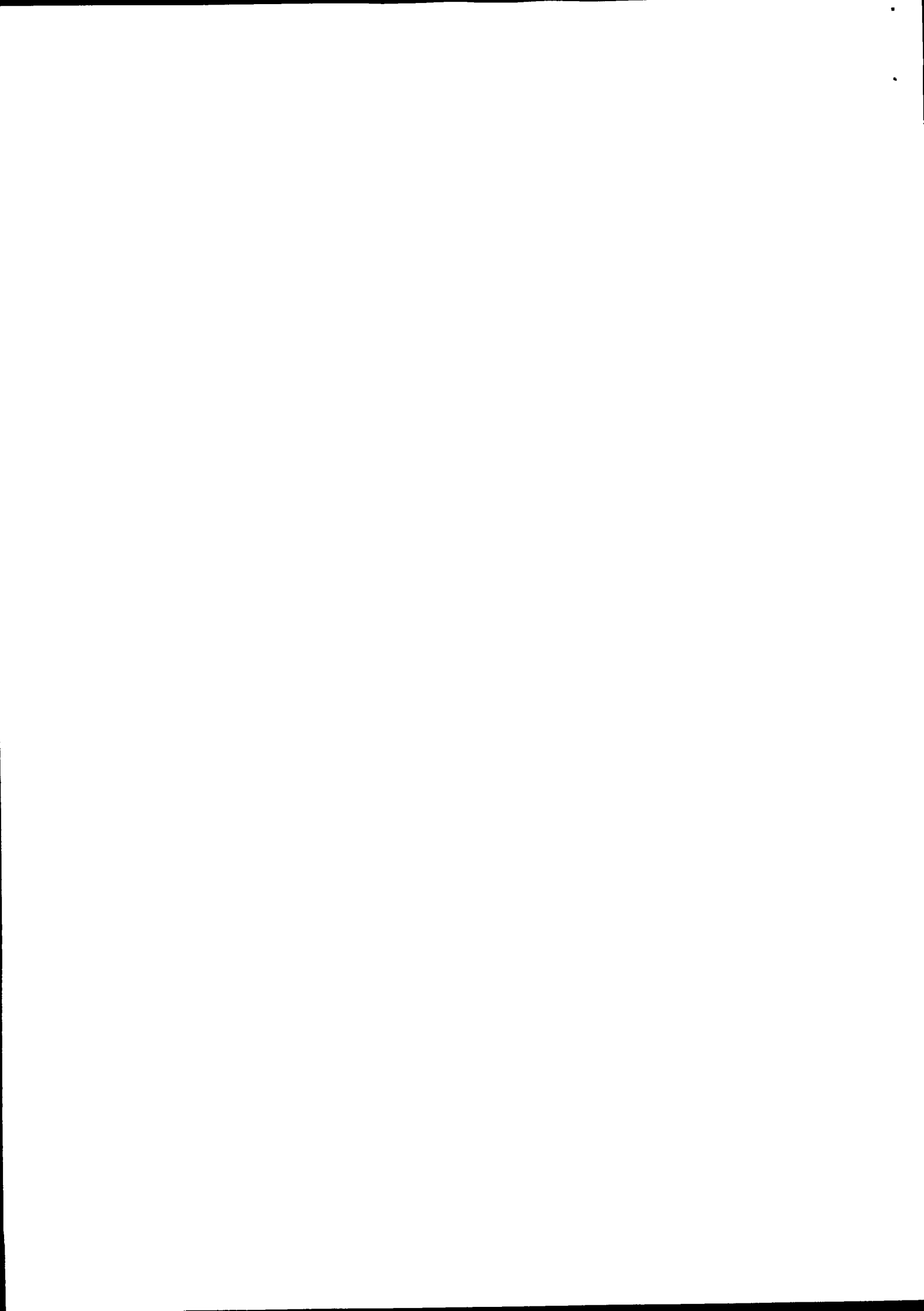
1. We met against the background of a series of major meetings in this "Year of Development," in particular the United Nations 2005 World Summit held in New York on September 14-16. These meetings, including the G8 Summit held in Gleneagles in July, have resulted in significant progress in building and deepening consensus on key elements of the development agenda. In our discussions we focused on implementation and priorities for action.
2. We reiterated our support for the realization of the internationally agreed development goals, including the Millennium Development Goals (MDGs), and recognized that this calls for a stronger international development partnership. We are encouraged by commitments to reinvigorate the aid partnership, with stronger policies in many developing countries matched by commitments by developed countries and other donors for significant additional aid and debt relief and steps to improve development effectiveness. We reaffirmed the importance of sound policies, including promoting a strong private sector and improving governance, in developing countries to the achievement of the development goals. In this connection, we emphasized the importance of expanding opportunities for those who have the least voice and the fewest resources and capabilities. We welcomed the increased resources that will become available as a result of the recent establishment of timetables by many donors to achieve the target of 0.7 percent of GNP for ODA. We commended donors who have already reached or exceeded this target. As called for by world leaders at the recent UN Summit, we urged those developed countries that have not yet done so to make concrete efforts in this regard in accordance with their commitments. We noted the launch of the International Finance Facility for immunization and the upcoming implementation of an airline ticket solidarity tax by a group of countries. We called on the Bank to assist with implementation issues, as appropriate, to ensure that these initiatives are coherent with the overall performance- and country-based aid architecture. We also noted ongoing work on blending arrangements and advance market commitments for vaccines.

3. As important as mobilizing more aid is action to improve the quality of aid. We welcomed progress toward establishing tangible indicators and targets for commitments made in the Paris Declaration on Aid Effectiveness. We asked the Bank to work closely with the OECD Development Assistance Committee and other partners to support the delivery and improve the quality of increased assistance, through systematic monitoring and follow-up on aid commitments, and through vigorous implementation of the agreed agenda on managing for results, harmonization, and alignment.

4. We welcomed the World Bank Group's ambitious Africa Action Plan, which will support African countries in their efforts to increase growth, tackle poverty, and achieve the MDGs. We called for timely and vigorous implementation of the Plan and urged that the Bank work closely with the African Union, New Partnership for Africa's Development, African Development Bank, African Partnership Forum and other partners. We commended the Plan's results-oriented approach and the concrete actions it proposes to ensure that increased aid will be used effectively. The Action Plan correctly focuses on building state capacity and improving governance; strengthening the drivers of growth; and promoting broad participation in growth and sharing its benefits. We commended its comprehensive approach toward developing an African private sector, creating jobs, enhancing exports, expanding infrastructure, raising agricultural productivity, strengthening human development, building capacity (including in conflict-affected and fragile states), and increasing regional integration. Related areas we emphasized include strengthening the implementation of Education for All Fast Track Initiative, including closing of the financing gap; stepping up the fight against major diseases including HIV/AIDS and malaria; promoting women's role in development; and improving the environment for small and medium enterprises, including access to microfinance. We called for further analysis and elaboration of proposed new mechanisms to scale up and strategically target aid to countries and programs with potentially high development impact, which are complementary to and consistent with IDA framework. We also welcomed the Plan's emphasis on partnerships, monitoring and evaluation, and consultative mechanisms, including reporting back to the Committee on progress on a regular basis in the context of the Global Monitoring Report, starting in 2007.

5. We welcomed the G8 proposal for 100 percent cancellation of debt owed by eligible heavily indebted poor countries (HIPC) to the International Development Association (IDA), the African Development Fund (AfDF), and the International Monetary Fund, as providing a valuable opportunity to reduce debt and increase resources for achieving the MDGs. In order to expedite the implementation of the proposal, we agreed on the need for an interdependent package consisting especially of dollar for dollar compensation for IDA that is truly additional to existing commitments and that maintains the financial integrity and capacity of IDA to assist poor countries in the future. We are agreed on the need for additionality of donor resources for debt relief to provide tangible benefits to HIPC. We are confident that the package, including financing, the main technical features of the proposal and burden sharing on a voluntary basis will provide these benefits. We emphasized the importance of maintaining sound economic performance and good governance by eligible countries. We urged donor countries to ensure financing to fully compensate IDA for forgone reflows resulting from debt relief in order to reach a final agreement on the proposal. We welcomed the delivery commitments by the G8 in their letter to the World Bank President. We asked the Bank to prepare a compensation schedule

and monitoring system of all donor contributions urgently. On this basis we expressed our support for the aforementioned package and urged the Bank to proceed with the steps to ensure all necessary arrangements for implementation.

6. We also reviewed the implementation of the HIPC Initiative, welcomed continued progress in providing debt relief to HIPC's, noted the need to fill the current funding gap, and urged full creditor participation. We continue to underline the importance of the existing agreement that contributions under the HIPC Initiative be additional to other contributions to IDA. Eighteen countries have reached the completion point and another ten are between decision and completion points. We look forward to a final list of eligible countries in early 2006.

7. Stronger country policies and more and more effective aid must be complemented with ambitious moves to increase openness and market access and to ensure that trade benefits the poor. Without a timely and ambitious outcome for the Doha Development Agenda, developing countries will not achieve the economic growth needed to meet the MDGs. As we approach the crucial Hong Kong Ministerial meeting, which will be an important milestone toward concluding the Doha Round in 2006, now is the time for action by all WTO members to move the negotiations forward, and we called upon developed countries to show leadership. We cannot overemphasize the importance for the global economy and for meeting the MDGs of achieving an outcome that includes: (i) a major reform of agricultural trade policies to expand market access and eliminate trade-distorting subsidies; (ii) action to open markets in manufactures and services; and (iii) increased aid for trade to address supply-side constraints and enhance the capacity of developing countries to take advantage of expanded trade opportunities. We endorsed the proposal for an enhanced Integrated Framework for Trade-related Technical Assistance, including expanding its resources and scope and making it more effective. We asked the Bank and the Fund to examine further the adequacy of existing mechanisms to address regional or cross-country aid for trade needs and explore new mechanisms as appropriate. We supported a strengthened framework for assessing adjustment needs so that IFI and donor assistance mechanisms can be better utilized. We urged the Bank and the Fund to better integrate trade-related needs into their support for country programs. We also asked the Bank and the Fund to continue their global advocacy role on trade and development.

8. Scaling up investment in infrastructure, alongside strong programs for education and health, is key to faster growth and progress in reducing poverty. We welcomed the progress made by the Bank Group in implementing the Infrastructure Action Plan and strengthening public-private partnerships to leverage investment and maximize impact, including in the framework of the newly established Africa Infrastructure Consortium. We called for continued deepening and scaling up of support for infrastructure service delivery, and removal of impediments in this regard, in order to respond to needs in both low- and middle-income countries. As part of this effort, we look forward to a progress report at our next meeting by the Bank on the impact of fiscal space on growth and achievement of the MDGs, in continued cooperation with the Fund on the macroeconomic aspects of this issue.

9. We welcomed the review of World Bank conditionality and endorsed the good practice principles the Bank has put forward to streamline conditionality and strengthen country ownership and leadership. We called for regular monitoring to ensure their consistent

implementation at the country level and for a report on progress next year. We also welcomed the work on enhancing IMF instruments in support of its low-income members, and called for further strengthening Bank-Fund collaboration in this area.

10. We welcomed the joint Bank-Fund review of the poverty reduction strategy approach and noted the contribution the PRS approach is making to enhancing country leadership of the development agenda, promoting the articulation of clear and coherent country policies and priorities for spurring growth and reducing poverty, improving budget and monitoring systems, and sharpening the focus on development results. We noted that country ownership based on broad participation is now central to the PRS approach. We also noted the value of country-led diagnostics including poverty and social impact analysis in supporting the PRS approach. Good progress notwithstanding, continued efforts are needed to strengthen poverty reduction strategies and their implementation in many countries. This includes efforts by countries to improve policies, domestic resource mobilization, governance, and accountability and by donors to provide support in a predictable, aligned, and harmonized manner.

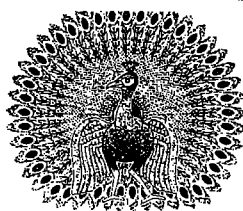
11. We support the World Bank's efforts, including through the Global Environment Facility, to assist member countries in measures to mitigate and adapt to the impact of climate change and improve energy efficiency and access to renewable and cost-effective energy; and welcomed efforts to follow up on the Gleneagles plan of action with early consultations to identify pragmatic investment and financing policy actions that can help further the goals of the United Nations Framework Convention on Climate Change. We look forward to a report for our next meeting on progress made in developing dialogue with partner countries and institutions and a future investment framework.

12. The Committee considers the issue of enhancing the voice of developing and transition countries in our institutions to be of vital importance. We will continue our discussions with a view to building the necessary political consensus on this matter, taking into account progress in the context of the IMF quota review.

13. The Committee expressed its appreciation to Mr. Trevor Manuel, Minister of Finance of South Africa, for his valuable leadership and guidance as Chairman of the Committee during the past four years, and welcomed his successor, Mr. Alberto Carrasquilla, Minister of Finance and Public Credit of Colombia. We expressed our gratitude to James Wolfensohn for his outstanding leadership of the World Bank Group during the last 10 years, and welcomed the new President of the World Bank, Paul Wolfowitz, who attended his first meeting of the Development Committee, and wished him a successful tenure. The Ministers also expressed their warm thanks to Mr. Thomas Bernes upon conclusion of his tenure as the Committee's Executive Secretary.

14. The Committee's next meeting is scheduled for April 23, 2006, in Washington, D.C.

BurmaNyt

Markant opfordring til FN: Grib ind over for Burmas diktatur

To højprofilerede menneskeretsforkæmpere, Tjekkiets fhv. præsident Vaclav Havel og den sydafrikanske ærkebiskop emeritus Desmond Tutu anbefaler med baggrund i omfattende analyse af situationen i Burma, at FNs Sikkerhedsråd griber ind i det plagede land.

Nr. 2 – September 2005

Ansvarshavende for dette nyhedsbrev: Anette Berentzen, ab@aif.dk

Redaktionen afsluttet 22. september 2005

Havel og Tutu: Verden må gribe ind i Burma

Tjekkiets tidligere præsident Vaclav Havel og den sydafrikanske ærkebiskop emeritus Desmond Tutu foreslår, at FN's Sikkerhedsråd tager skridt til at fremme et politisk skifte i det militært styrede Burma. Havel og Tutu står bag offentliggørelsen af ekspertrapport om situationen i Burma, udarbejdet af et internationalt advokatfirma.

Mens verdenssamfundet markerede 60-året for FN's grundlæggelse ved et særligt topmøde i New York for nylig, lagde to af de mest markante forkæmpere for menneskerettigheder gennem den seneste generations tid sidste hånd på en diger ekspertrapport om situationen i Burma. Vaclav Havel, den tjekkiske dramatiker, som i årtier bekæmpede sovjetisk undertrykkelse og kommunistisk styre i sit land og efter frihedsrevolutionen 1989 blev sit lands præsident, har sammen med Sydafrikas legendariske forkæmper for racemæssig ligestilling, ærkebiskop Desmond Tutu, sat underskrifter på en rapport om Burma, der blev offentliggjort tirsdag 20. november.

Tiden er inde til at FN's Sikkerhedsråd tager skridt til en intervention i Burma, mener Havel og Tutu.

Budskabet i rapporten er umiskendeligt klart: Selv om mange har travlt med at undsige FN som en politisk organisation, der mangler den handlekraft, som dens

grundlæggere havde tiltænkt den ved oprettelsen i 1945, så har FN's historie rigeligt med eksempler på, at dens højeste organ, Sikkerhedsrådet, har kunnet tage afgørende skridt til at gribe ind i konflikter i såkaldte tredjeverdenslande eller sammenbrudte stater.

Med afsæt i en analytisk gennemgang af syv tidligere konflikter konkluderer rapporten, at alle forudsætninger for, at Sikkerhedsrådet kan tage skridt til at gribe ind i Burma er til stede. Det er kun den politiske vilje, der mangler.

Den 70-sider store rapport er udarbejdet af advokatfirmaet Piper Rudnick Gray Cary. Firmaet omfatter 2900 advokater, fordelt på 53 partnere i 20 lande, herunder USA, EU og flere asiatiske lande. Firmaets aktiviteter omfatter alle former for moderne juridisk rådgivervirksomhed.

Fortilfælde

I syv andre lande har FN's Sikkerhedsråd tidligere vedtaget resolutioner for at hindre eller reducere virkningerne af interne konflikter, fordi konsekvenserne blev mærkbare også uden for de pågældende landes grænser. Rapporten analyserer de forudsætninger, der tidligere har eksisteret i Sierra Leone, Afghanistan, Yemen, Haiti, Rwanda, Liberia og Cambodja og som har udløst vidtgående resolutionsvedtagelser i FN's Sikkerhedsråd. Disse faktorer omfatter:

1. Omstyrtelse af demokratisk valgte regeringer.
2. Stridigheder mellem væbnede fraktioner eller etniske grupper
3. Omfattende menneskeretskrænkelser og store flygtningestrømme.

I flere tilfælde har blot en eller to af disse faktorer kunne skabe enighed i FN's Sikkerhedsråd om en resolution.

I tilfældet Burma er alle disse faktorer tilstede - uden at situationen i Burma nogensinde har været forelagt Sikkerhedsrådet.

I samtlige tilfælde af interne konflikter, hvor Sikkerhedsrådet har taget stilling, har en eller flere af de nævnte faktorer været medvirkende. Rapporten opstiller følgende sammenligning af de syv tilfælde.

Sierra Leone (1997): demokratisk regering styrtet, konflikt mellem væbnede grupper, menneskeretskrænkelser og flygtningestrømme

Afghanistan (1996): Intern konflikt mellem stridende parter, menneskeretskrænkelser, flygtningestrømme og illegal narkotika-produktion

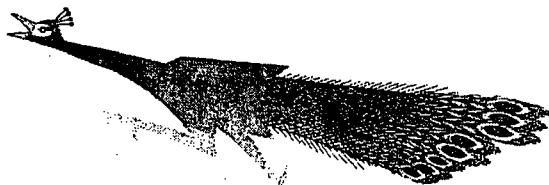
Yemen (1994): Intern konflikt mellem stridende parter og menneskeretskrænkelser

Haiti (1993): demokratisk regering styrtet og menneskeretskrænkelser

Rwanda (1993): Intern konflikt mellem stridende parter, menneskeretskrænkelser og flygtningestrømme

Liberia (1992): Intern konflikt mellem stridende parter og menneskeretskrænkelser

Cambodja (1990): Intern konflikt mellem stridende parter

Når de konkrete muligheder for en intervention fra Sikkerhedsrådets side i Burma ikke er oplagte, skyldes det naturligvis den burmesiske juntas nære forhold til sin nordlige nabo Kina, der er permanent medlem af Sikkerhedsrådet og derfor har vetoret. Det betyder indlysende nok, at ethvert initiativ over for Burma, som Kina mener går imod dets interesser i Burma, vil blive blokeret.

Hertil kommer, at juntaen også har et efter omstændighederne godt forhold til sin nabo mod vest, Indien, og at naboerne i øst, primært Thailand, ikke ønsker at konfrontere Burma på afgørende spørgsmål om politiske reformer og national forsoning.

Kapitel 7 i FN's charter giver Sikkerhedsrådet mulighed for at træffe foranstaltninger for at gribe ind over for enhver trussel mod international fred og sikkerhed. Rapporten foreslår, at Sikkerhedsrådet aktiverer denne bestemmelse og kræver, at den burmesiske regering indleder et samarbejde med FN's generalsekretær Kofi Annan om udarbejdelse af en plan for national forsoning og genindsættelse af en demokratisk valgt regering. Videre opfordres det burmesiske styre til at sikre uhindret adgang til alle dele af Burma for FN's organisationer og udsendinge med det formål at sikre humanitær assistance til de mest sårbare grupper i befolkningen.

Konklusionen i Havel's og Tutus rapport lyder således:

Mens situationen i Burma minder om tilstandene i de andre konflikter, der omtales, er Burma helt enestående i den forstand, at samtlige de faktorer, der har begrundet FN-indgreb, er til stede i Burma, og at de alle er af en særdeles alvorlig karakter. Hertil kommer, at Burmas rolle i relation til den epidemi af hiv/aids, der er under udbredelse i Asien gør Burmas

konflikt yderligere forskellig fra de tidligere tilfælde.

At disse omstændigheder fortsat er til stede i Burma skal ses i sammenhæng med, at regimet helt og aldeles har afvist at indlede reformer eller at tillade udefra kommende organisationer at virke for en forbedring af situationen i landet. Dermed frembyder Burma en trussel mod freden, som er langt mere alvorlig, end det var tilfældet i de konflikter, hvor Sikkerhedsrådet tidligere har vedtaget resolutioner, der begrundede indgreb.

Så vidt konklusionen, der munder ud i følgende **anbefalinger**:

FNs Sikkerhedsråd bør vedtage en resolution om situationen i Burma i overensstemmelse med den autoritet, som FN-charterets kapitel 7, artikel 41 giver mulighed for.

Resolutionen bør beskrive de nødvendige begrundelser for intervention og fokusere på de trusler mod freden, som rapporten dokumenterer. Resolutionen må desuden kræve af den burmesiske regering, at den indleder et samarbejde med FN's generalsekretær om gennemførelse af en plan for national forsoning og genetablering af en demokratisk valgt regering.

Resolutionen må anmode generalsekretæren om at opretholde et engagement for at søge løsning på konflikterne i Burma og løbende holde Sikkerhedsrådet informeret om udviklingen. Videre må resolutionen anmode den burmesiske regering om at sikre den omgående og uhindrede adgang til alle dele af landet for FN og de internationale humanitære organisationer, der ønsker at yde humanitær assistance til de mest udsatte grupper i befolkningen, herunder de interne flygtninge. Endelig må resolutionen opfordre til en omgående og betingelsesløs

frigivelse af Aung San Suu Kyi og alle samvittighedsfanger i Burma.

Narkotikatruslen

I en kommentar i avisen International Herald Tribune på dagen for offentliggørelsen (20.9.) skriver en af rapportens medforfattere, advokaten Jared Genser, at der ganske vist ikke er nogen præcis definition af, hvad der i henhold til FN-charteret kan kaldes 'trusler mod freden'.

Men advokaten peger på som en særlig graverende faktor, at juntaen ikke blot er en trussel mod den burmesiske befolkning, men at den voksende udbredelse af hiv/aids har 'alvorlige transnationale virkninger, som destabiliserer regionen'.

'For det første er Myanmar (juntaens navn for Burma, red.) en af verdens største producenter af heroin og amfetaminer. Salget af disse former for narkotika er en kilde til stor bekymring for det internationale samfund og for nabolandene i særdeleshed. For det andet har regimets uvilje mod at samarbejde om bekæmpelse af udbredelsen af hiv/aids fået den Globale Fond til bekæmpelse af aids, tuberkulose og malaria til at indstille sin indsats for at bekæmpe hiv og aids i Burma. Og for det tredje, har regimet i Burma begået omfattende, systematiske og stadig værre krænkelser af menneskerettighederne i Burma'.

Omfattende dokumentation

Gennem de 70 sider leverer Havel's og Tutus rapport omfattende dokumentation for den horrible økonomiske, sociale og menneskeretlige situation. For folk, der løbende modtager oplysninger fra andre kilder og organisationer om Burma, er der ikke afgørende nyt i helhedsbilledet. Men en del detaljer springer i øjnene.

Oplysningen om, at militærjuntaen kun anvender anslået tre procent af statsbudgettet på sundheds-formål og otte procent på uddannelse er iøjensfaldende i lyset af rapportens anbefalinger af at satse på humanitær bistand til de mest udsatte befolkningsgrupper i Burma. Til støtte for oplysningen nævnes en opgørelse fra Verdenssundhedsorganisationen WHO, der har sat Burma på en 190. plads – ud af klodens 191! (Kun Sierra Leone er værre stillet). FNs børnefond UNICEF citeres for oplysningen om, at 36 procent af burmesiske børn under fem år er undervægtige.

Som bekendt har juntaen i snart en halv snes år forsøgt at tiltrække udenlandske investeringer til erhvervsformål i stor skala. Det kan være vanskeligt nok i et land, der anvender mellem 30 og 50 procent på militæret, og hvor alle udenlandske investeringsmidler kontrolleres af en institution, der totalt er under militærets kontrol. Ifølge regimets egne tal er der godkendt investeringsprojekter til en værdi af 10 milliarder dollar siden 1988, men eksperter anslår, at kun en femtedel af disse midler rent faktisk var kommet ind i landet i år 2000. I 2002 blev alle hidtidige eksport-tilladelse trukket tilbage, hvilket førte til et markant fald i investeringerne udefra. (Det forklarer bl.a., hvorfor satsningen på turismesektoren, herunder bygning af hoteller, nu er blevet så vigtig for regimets 'hvidvaskning' af indtjening fra illegalt salg af narkotika, red.).

Overgreb

Regimets forfølgelse og mishandling af de etniske mindretal er et velkendt tema i den internationale debat om Burma. Her forklarer rapporten, at der er over en tiårig periode er sket tvangsforflytning af anslået 600.000 civile i Burma. Juntaens strategi kendes som 'four cuts' – afskæring af fødevarerforsyninger, oplysninger, penge og nye tilhængere/'rekrutter' til oprørsgrupper.

Overgrebene har karakter af etniske udrensninger. I perioden 1996-2002 er flere end 2500 landsbyer i det østlige Burma blevet ryddet, fjernet eller forladt. Og mellem 2002 og 2004 er yderligere 240 landsbyer blevet raseret, og som konsekvens heraf er 160.000 civile blevet føjet til antallet af internt fordrevne. Så sent som i april i år opfordrede FN's menneskeretskommission styret i Rangoon til at indstille den systematiske tvangsforflyttelse af store grupper civile.

FNs tidligere rapportør om menneskerettighederne i Burma, Rajsoomer Lallah citeres for at kalde tvangsforflyttelsespolitikken for den 'brændte jords politik', som indebærer, at militæret med magt stjæler alt hvad bønderne har af fødevarer, dyr som afgrøder, og hvad den ikke spiser, brænder den af. Hertil kommer stribevis af dokumenterede tilfælde af massevoldtægter af kvinder fra de etniske grupper.

Rapporten erkender vanskeligheden ved at sætte præcise tal på, hvor mange civile i Burma, der kan kategoriseres som internt fordrevne, men lander på et tal på 526.000 alene i de østlige grænseprovinser, dvs. i regionerne der grænser op til Thailand. Situationen for disse internt fordrevne – især blandt de etniske grupper Karen, Karenni og Mon er så alvorlig, at den kan sammenlignes med tilstandene for flygtninge på Afrikas Horn.

I et internationalt, humanitært perspektiv er det imidlertid den voksende udbredelse af aids og hiv, der gør Burma til den helt store skurk i det asiatiske synderegister, understreger rapporten. Kombinationen af et stort salg af unge kvinder til den illegale sexindustri og den systematiske udbredelse af voldtægter og narkotikamisbrug er en bombe under Burmas befolkningsudvikling – med alvorlige konsekvenser for de berørte nabolande, ikke mindst Thailand, Kina og

Indien, der hver især i forvejen kæmper mod virkningerne af aids- og hiv-spredningen.

Den burmesiske junta oplevede i august i år, at den Globale Fond for bekæmpelse af aids, tuberkulose og malaria måtte indstille sit arbejde med at hjælpe sygdomsofre i Burma, simpelthen fordi regimet gjorde det umuligt for FNs hjælpepersonale at udføre deres arbejde. Dermed blev et bidrag på 98, 4 millioner dollar, der var øremærket til Burma, trukket tilbage. Det fremgår tilmed af en FN-resolution (nr. 1308) at militærregimet har ansvaret for, at dette arbejde måtte indstilles.

Det samme gælder regimets omfattende anvendelse af børnesoldater. Ud af Burmas 350.000 mand under våben, menes de 70.000 at være mindreårige. To FN-resolutioner (1460 og 1612) tager eksplicit afstand fra dette misbrug.

De internationale aktører

Rapporten gennemgår stormagterne og de internationale aktørers roller og holdninger i magtspelet om Burma. Der er ingen overraskelser i beskrivelserne af, hvad EU, USA, de sydøstasiatiske ASEAN-lande og Japan mener. For nogle læsere af rapporten vil den eneste virkelige overraskelse være beskrivelsen af Kinas holdning. Kinas militære og økonomiske støtte til Burma er velkendt og bruges ofte som undskyldning og forklaring på, at der ingen fremskridt sker i konflikten: Her er, hvad rapporten siger om Kinas intentioner:

'Kina, Burmas største støtte og handelspartner, afstår generelt fra offentlig kritik af Burma. Men Kina har ikke været fuldstændigt tavs om emnet. Ved flere lejligheder har repræsentanter for den kinesiske regering udtrykt håbet om, at en 'proces i retning af national forsoning vil bevæge sig fremad'. Uden for referat har kinesiske diplomater tilmed antydnet, at juntaens

mangel på legitimitet vil føre til politisk ustabilitet og dermed i fremtiden kan true den regionale stabilitet. For nylig har der været antydninger af, at den kinesiske regering er ved at miste tålmodigheden med Burma på grund af konsekvenserne af narkotika i Kina. Til trods for Kinas lave profil, er det flere observatørers opfattelse, at Kina ad private kanaler forsøger at opmuntre til reformer gennem diskussioner med burmesiske embedsmænd.'

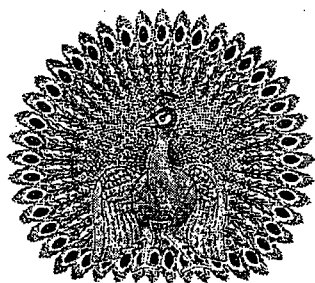
Reaktion fra NLD

Allerede dagen efter rapportens offentliggørelse blev dens anbefalinger kommenteret af Burmas ledende oppositionsparti, Den Nationale Liga for Demokrati, NLD.

'NLD betragter forsøget fra den tidligere tjekkiske præsident Havel og biskop Tutu på at få FNs Sikkerhedsråd til at intervenere i Myanmar som en velment, oprigtig og påskønnelsesværdig handling', hedder det i en erklæring fra partiets hovedkvarter i Rangoon.

Partiet anmoder derfor medlemmerne af Sikkerhedsrådet om at bakke op om rapporten og afstå fra at modarbejde den eller bruge et veto imod den, tilføjer erklæringen i en underforstået opfordring til specielt Kina. NLD betoner i erklæringen, at de kendsgerninger, der er indeholdt i rapporten, 'ikke skader noget land eller nogen organisation og at den fokuserer på et forslag til en praktisk løsning med gode intentioner, som vil bidrage til at befri den burmesiske befolkning fra mange lidelser'.

Rapporten fra advokatfirmaet Piper Rudnick Gray Cary er tilgængelig på hjemmesiden www.burmakomiteen.dk

Den Danske Burma Komité

Den Danske Komité blev oprettet i 1992. Anton Johannsen er formand for komitéen, mens Arbejderbevægelsens Internationale Forum, AIF, fungerer som sekretariat. Komiteen er åben for alle organisationer, som tilslutter sig formålet. Den Danske Burma Komité består i øjeblikket af 17 organisationer.

Den Danske Burma Komités formål er at støtte den burmesiske opposition, oplyse om forholdene i Burma, udføre politisk lobbyvirksomhed til fordel for Burmas demokratiske organisationer, samt gennemføre projekter til fremme af demokrati og menneskerettigheder i Burma.

Yderligere oplysninger om Den Danske Burma Komité kan fås hos Arbejderbevægelsens Internationale Forum, tlf. 33 69 11 40.

Se også hjemmesiden:
www.burmakomiteen.dk

Her findes detaljerede oplysninger om Den Danske Burma Komités virke for at fremme et demokratisk Burma. Tidligere udgaver af BurmaNyt kan også hentes her. Stoffet kan frit benyttes - med tydelig kildeangivelse.

*Redaktionen af BurmaNyt: Signe Esmann
Andersen og Anette Berentzen (ansv.)*

